

HENNY THIJSSING-BOER

Het meisje Jennifer

FAMILIEROMAN

HET MOOISTE VAN
Henny Thijsing-Boer

HET MEISJE JENNIFER

Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

Nog slaapdrongen strekte Maudy zich geeuwend uit, maar toen ze haar ogen opende en het plekje naast zich in bed leeg en verlaten zag, was ze meteen klaarwakker en bedacht ze glimlachend: o ja, het is vandaag moederdag, ik word verwend! Ze wist al precies wat er ging gebeuren: Corné was nu in de keuken bezig het ontbijt klaar te maken; zo dadelijk zou hij – gewapend met het grootste dienblad dat ze hadden – naar boven komen en vervolgens zouden ze met hun viertjes in bed ontbijten. Maar eerst zou ze de cadeautjes krijgen: van Floortje en Rico een zelfgemaakte tekening, van Corné één rode roos als teken van zijn liefde. Na het ontbijt zou zij in bed moeten blijven tot Corné de kinderen had gedoucht en aangekleed en pas als hij beneden alles opgeruimd en de koffie klaar had, zou ze mogen verschijnen. Het was een ritueel waar de kinderen het meeste plezier aan beleefden. Corné voerde de spanning op, en zij speelde het spel mee, waardoor de kleintjes uitgelaten het idee kregen dat het hún dag was. En dat was nou net de bedoeling.

Wonderlijk, dacht Maudy, hoe onvoorspelbaar je leven kon verlopen. Zij had tijden gekend waarin ze niet had durven dromen over het geluk dat tegenwoordig constant om haar heen was. Ze had het aan Corné te danken, louter aan hem. Ze was nog altijd verschrikkelijk gek op hem, qua karakter kon ze zich geen beter mens voorstellen, Corné was gewoon de goedheid zelve. Hij was zestien jaar ouder

dan zij en ook veel verstandiger, vond ze.

Corné was rustig van aard, hij wist onder alle omstandigheden zijn kalmte te bewaren, en dat kon zij van zichzelf niet zeggen. Zij kon juist om de onbenulligste dingen driftig worden en dan opvliegend en kattig uit de hoek komen. Dan suste Corné: rustig nou, denk eerst eens na voordat je vuur spuugt! Hij was een regelrechte schat, de kinderen konden zich absoluut geen betere vader wensen.

Waarschijnlijk doordat het hun in leven en werk allemaal voor de wind ging, vergaten ze het verleden wel eens, toen het niet allemaal zo vanzelfsprekend was. Bij dat verleden hoorde Johan, haar eerste man. Hij was overleden, maar hij was de biologische vader van Floortje en Rico. Hoewel ze Johan niet kon, noch wilde vergeten, was ze dankbaar dat Corné de vaderrol voor de kinderen mocht vervullen. Omdat hij in die hoedanigheid gewoon door geen man te evenaren was.

Ze wist wel dat ze Corné te vaak op een voetstuk plaatste en dat hij ook niet volmaakt was. Maar ze hield zo waanzinnig veel van hem, hij kon in haar ogen geen kwaad doen.

Om te zien vond ze hem een echte kerel achter wie zij, klein als ze was, zich kon verschuilen. Corné was groot en fors gebouwd. Hij had een bos dik, donkerblond haar en mooie, grijsgroene ogen. Zijn Belgische accent vertederde haar nog steeds. Ze was ervan overtuigd dat hun geluk altijddurend zou zijn, en volgens haar kon lang niet iedere vrouw dat zeggen. Want soortgenoten waren niet met Corné Coelemans getrouwd en met een andere man was het, volgens haar, maar behelpen.

Maudy grinnikte geamuseerd om die malle gedachten en toen ze op dat moment voetstappen en gefluister op de trap hoorde, schoot ze dieper onder het dekbed en deed alsof ze sliep. Ze hoorde de slaapkamerdeur opengaan en Corné fluisteren: 'Nou, ga maar eens kijken of mamma wakker is.'

Met één oog gluurde Maudy door een spleetje en zag dat Rico, als een klein kaboutermannetje, op het bed klauterde en op zijn knietjes naar haar toe kroop. Ze voelde een puntig vingertje dat een van haar

oogleden omhoog schoof en vervolgens juichte het ventje: ‘Ze is wakkel, mamma kijkt naar mij!’

Maudy gaf zich gewonnen, ze kon zich niet meer slapende houden en sloeg haar armen om Rico heen. Ze kuste en knuffelde hem en lachte zielsgelukkig: ‘Niets is mooier dan te worden gewekt door zo’n lieve schat als jij!’ Rico moest nog drie jaar worden en op die bevallige leeftijd, en nog in zijn pyjamaatje, was hij om op te eten, vond Maudy, terwijl ze zijn lief gezichtje zoende.

‘Heb cadeautje voor jou maakt!’ zei Rico. Hij wilde Maudy de tekening overhandigen, maar dat voorkwam Floortje. Zij was zeven jaar en vond dat ze wist hoe het hoorde.

Ze gaf Rico een duwtje en zei belerend tegen haar broertje: ‘Wat doe je nou weer dom, je weet toch wat we met pappa hebben afgesproken! Pas als we bij mamma in bed liggen, mogen we haar de cadeautjes geven. Niet eerder!’

Rico schudde zijn hoofdje en echode ernstig: ‘Niet eeddel!’

Floortje schoot in de lach. ‘Eeddel, wat klinkt dat raar, hè, mam?’ Het meisje was inmiddels naast Maudy onder het dekbed gekropen.

Zij sloeg een arm om Floortje heen en antwoordde: ‘Het is inderdaad merkwaardig dat Rico de ‘r’ niet kan zeggen. Een moeilijk woord als ‘cadeautje’ zegt hij zonder haperen, maar zodra er een ‘r’ in een woord voorkomt, werkt Rico op onze lachspieren. Maar dat heeft hij zelf niet in de gaten, daar is hij nog te klein voor.’

Corné nam de leiding. ‘Geef de cadeautjes dan nu maar. Als mamma ze heeft uitgepakt, kunnen we ontbijten.’

Maudy bewonderde de tekening van Floortje, het meisje gaf er zelf tekst en uitleg bij: ‘Kijk, mam, dit is ons huis, beneden is de winkel en daar, achter de toonbank, staat een vrouwtje en dat ben jij. Mooi, hè?’

Maudy knikte bevestigend. ‘Ja, schat, je hebt echt je best gedaan, het is een schitterende tekening en je hebt hem zo mooi ingekleurd, precies binnen de lijntjes! Maar waarom heb je mij achter de toonbank getekend? Je weet toch dat ik bijna nooit in de winkel help.’

Floortje trok met haar schoudertjes. ‘Ik wist niet wat ik anders moest maken en ik kon pappa niet tekenen, want dan was het net alsof

ik me vergiste en dacht dat het vaderdag was. Ben je er niet zo heel erg blij mee, mam...?’

‘Ja, juist wel!’ zei Maudy overtuigend. Ze wees op de winkelruit die Floortje getekend had en vervolgde bewonderend: ‘Daar staat, net als in het echt: Coelemans Belgische bonbons. Je kunt echt heel mooi schrijven, ik ben trots op je, hoor!’

Floortje was gerustgesteld en Maudy bewonderde vervolgens de tekening van Rico, die, net als die van zijn zusje, met hulp van Corné mooi ingepakt was. ‘Is auto!’ zei Rico glunderend.

Maudy bekeek het blad papier vol blauwe, zwarte, rode en groene strepen door elkaar heen gekrast en zei in volle ernst: ‘Ja, dat zie ik en volgens mij kan hij nog rijden ook!’

Rico knikte heftig met zijn hoofd en wees op het dienblad: ‘Nu bloodje eten?’

‘Nou, eindelijk dan!’ lachte Corné. Hij had al die tijd voor het bed gestaan, nu sommeerde hij: ‘Allemaal een eindje opschuiven, dan kan ik er ook bij. Rechtop en vooral stil blijven zitten en niet knoeien!’

‘Woldt bedje vies,’ concludeerde Rico. Hij nam een hapje van de beschuit met jam die Maudy hem gaf en veegde zijn vingertjes af aan het kussensloop.

Maudy lachte erom, zij wist uit ervaring dat het niet bij één veeg jam op de sloop zou blijven en dat zij, op moederdag, het bed zou moeten verschonen. Wat deed dat ertoe, het was een genot om zo met hun viertjes te ontbijten, de tekeningen waren voor haar waardevolle schatten die ze in de keuken op het prikbord zou bevestigen.

Ze miste echter de rode roos die voorgaande jaren midden op het dienblad had gestaan en het ontbijt een feestelijk tintje had gegeven. Corné verontschuldigde zich niet, en zij zou hem er niet op wijzen. Stel je voor, vergeten was menselijk. Toch vond ze het jammer, één roos van haar eigen man zei haar onnoemelijk veel.

Floortje verbrak Maudy’s gepeins. ‘Mogen Rico en ik nu gaan spelen, of moeten we in bed blijven tot jullie ook klaar zijn?’

Nadat ze gedankt hadden, mochten de kinderen hun gang gaan en toen ze de slaapkamer hadden verlaten, knorde Maudy: ‘Hmmm, nu

even geen kinderen, alleen wij tweetjes! Als jij het dienblad wegzet, kom ik nog een poosje heerlijk in je armen liggen!’

‘Dat heerlijk kun je wel vergeten,’ antwoordde Corné, ‘tussen de brood- en beschuitkruimels kan ik weinig romantiek ontdekken. Het kussensloop kleeft en het onderlaken heeft natte plekken van het sinaasappelsap.’ Hij trok een vies gezicht, en Maudy schaterde.

‘Jij bent toch zo trots op je kinderen die in jouw ogen wereldwonderdertjes zijn? Het kan voor jou geen kwaad te ondervinden dat het soms twee enorme viespeuken zijn. Maar dat hoort erbij, niet?’

Corné omhelsde en kustte haar en fluisterde in haar oor. ‘Ik ben trots op jou, je kunt je teleurstelling meesterlijk verbergen!’

‘Hoezo, waar heb je het over?’ Maudy keek hem vragend aan.

Corné lachte. ‘Wees eerlijk: jij dacht dat ik geen cadeautje voor je had!’

Maudy schokschouderde. ‘Ik ben je moeder niet, dus een cadeautje had ik niet verwacht. Eerlijk gezegd mis ik wel de rode roos, daar had ik op gerekend. Maar het geeft niet, vergeten is menselijk, hoor!’

‘Dacht je nou heus dat ik op deze dag zou vergeten dat jij de moeder van onze kinderen bent! Ik vond een rode roos dit jaar niet voldoende, daarom heb ik iets anders voor je.’ Corné liet zich uit bed glijden en uit de zak van zijn ochtendjas die over een stoel hing, viste hij een enveloppe die hij aan Maudy overhandigde. ‘Ik denk dat ik je hier heel erg blij mee maak.’

Verwachtingsvol keek hij toe hoe Maudy de enveloppe opende en er een foto uit haalde die ze lang bestudeerde voordat ze Corné vragend aankeek. ‘Het is een presentatiefoto van een makelaar; wat heeft dit te betekenen, Corné...? We gaan toch niet verhuizen?’

Corné lachte breed, en blij voor Maudy zei hij: ‘Kijk eens beter, je herkent het huisje toch wel?’

Met haar blik op de foto gericht knikte Maudy. ‘Jawel, maar ik weet niet wat ik ervan moet denken. Het is het huisje in de duinen. Toen we de laatste keer op Ameland waren, hebben we er een tijdlang voor gestaan.’

‘Precies! Jij stond je er gewoon aan te vergapen en zei dat je er bijna

verliefd op was. Vooral op het rieten dak, weet je nog?’

Maudy knikte, haar gezicht één groot vraagteken, en Corné vervolgde: ‘Het stond leeg en te koop en toen al wist ik dat het van ons zou worden. Liever gezegd: voor jou! Zonder het vanbinnen te bezichtigen heb ik er een bod op gedaan en na wat heen en weer gepraat werd dat geaccepteerd. Het is nu van jou, voortaan kunnen we er elk weekeinde naartoe en er bovendien de vakanties doorbrengen. Nou, wat zeg je ervan?’

In eerste instantie bedankte Maudy hem zonder woorden. Ze sloeg haar armen om zijn nek en kuste hem hartstochtelijk. Daarna zei ze zacht: ‘Wat ben jij toch een lieverd, Corné Coelemans. Zolang als we getrouwd zijn, heb je me verwend en je blijft ermee doorgaan. Ik vraag me vaak af waar ik zoveel liefde aan heb verdiend.’

Cornés antwoord kwam recht uit zijn hart. ‘Ik ben er om jou gelukkig te maken, het mag je bij mij aan niets ontbreken. In het verleden heb jij vaak moeten vechten, ik wil dat jij nu van het leven geniet.’ Hij kuste haar teder en nam de foto van het huisje van haar over.

‘Het ziet er groter uit dan het in werkelijkheid is, maar voor een vakantieonderkomen heeft het precies wat wij nodig hebben. De huiskamer is ruim en behalve de centrale verwarming is er een open haard, die in de winter voor romantiek en behaaglijkheid zal zorgen. De keuken en de slaapkamers zijn wat aan de krappe kant, maar de badkamer heeft een douche en een ligbad! We zullen ons er best in kunnen vermaken, denk ik!’

‘Nou, dat weet ik wel heel zeker,’ zei Maudy. ‘Er zijn drie slaapkamers, dat noem ik luxe voor een vakantiehuisje. De kinderen hebben er een eigen kamer, wat wil je nog meer. Het is gewoon fantastisch, ik ben er echt ontzettend blij mee, Corné,’ besloot ze ontroerd.

Hij glimlachte vertederd om haar blozend gezicht en zei dat hij met een van de slaapkamers een andere bedoeling had. ‘Floortje en Rico kunnen voorlopig wel samen op één kamer, de derde wilde ik reserveren voor Jennifer. Zij staat altijd voor ons klaar; ik vind dat als wij naar het eiland gaan, zij met ons mee moet.’

Daar was Maudy het helemaal mee eens, ze prees Corné opnieuw:

‘Wat lief van je om ook aan Jennifer te denken. Ze heeft het momenteel wat moeilijk, het zal haar goeddoen om er even uit te zijn. Dat jij dat al had bedacht, getuigt van je goede karakter!’

Corné voelde dat hij bloosde, hij leidde haar aandacht van Jennifer af door te bedisselen: ‘Ik zal eens naar beneden gaan, de kinderen douchen en aankleden, de boel wat opruimen en voor de koffie zorgen. Ik roep je als het zover is, en tot zolang kruip jij er weer lekker onder. Afgesproken?’

Maudy lachte en met een blik op het wekkertje zei ze: ‘Ik blijf wat graag nog een poosje liggen. Het is nog maar goed acht uur, onmenselijk vroeg voor moederdag!’

Corné stapte uit bed en Maudy keerde het kleverige kussen om, veegde wat kruimels opzij en vervolgens kroop ze knorrend van genot weer diep onder het dekbed weg. ‘Dit is pas moederdag: verwend worden met een schattig huisje in de duinen en ook nog mogen uitslapen. Dankjewel, lieverd, voor alles wat je me geeft. Daar bedoel ik niet het materiële mee.’

‘Je moet me niet continu vleien,’ zei Corné, ‘daar word ik alleen maar eigenwijs van.’

Terwijl hij voor de kinderen zorgde, dwaalden zijn gedachten naar het meisje Jennifer, zonder te weten dat Maudy in gedachten eveneens met haar bezig was.

Het was een geluk, bedacht Maudy, dat ze in Jennifer zo’n uitstekende oppas voor de kinderen hadden gevonden. Het meisje was nog maar vijftien jaar, maar voor Floortje en Rico was ze als een lief moedertje-in-de-dop. Ze hield van de kinderen en ging echt goed met ze om.

Ze was een leuk kind om te zien; ze had lang, lichtblond haar en een stevig figuurtje dat al veelbelovende rondingen vertoonde. Haar ogen waren groot, violetkleurig en opvallend rond. Als ze met de kinderen ravotte, straalden haar ogen van levenslust en plezier, maar al te vaak stonden ze te ernstig, te vragend. Vroegen ze naar de zin van haar jonge leven? Ze wist het niet, Jennifer uitte zich moeilijk, maar zij en Corné wisten wel dat ze het thuis niet gemakkelijk had.

Haar vader, Robbert van Brakel, was tien maanden geleden overleden en vanzelfsprekend miste Jennifer hem nog heel erg. Ze was een vaderskindje geweest, en toen haar moeder Heleen, kort na het heengaan van Robbert, een andere man leerde kennen en liefhebben, kon Jennifer dat niet verwerken. Ze verzette zich tegen haar toekomstige stiefvader en wilde opeens niet meer naar school.

Zij – Maudy – wist niet wat zij in zo'n geval had gedaan, Heleen van Brakel had zich echter berustend bij Jennifers wil neergelegd. Het gevolg ervan was dat Jennifer de havo niet had afgemaakt en nu verkoopster was in een groot warenhuis op de afdeling huishoudelijke artikelen. Zij vond het geen baan voor zo'n jong meisje, maar ze had geen zeggenschap over Jennifers leven, en bovendien had Jennifer het er erg naar haar zin. Dat was dan misschien toch het belangrijkste.

Voor haar gezinnetje was Jennifer zonder meer een uitkomst, ze konden altijd een beroep op haar doen. En aangezien Corné en zij vaak een avond weg moesten, hadden ze regelmatig oppas nodig.

Maudy glimlachte vertederd toen ze bedacht hoe dat zo gekomen was. Ze waren nog maar pas getrouwd geweest toen zij te kennen had gegeven dat ze dolgraag een kindje van Corné wilde. Hij wilde er helaas niets van weten en wees telkens op haar leeftijd – ze was nog maar zesentwintig jaar – en op haar verleden, dat best wel roerig en moeilijk was geweest.

Als zij over een kindje fantaseerde, placht Corné steevast te zeggen: 'Daar komt voorlopig niets van, we hebben twee prachtige kinderen. Jij hebt genoeg gezwoegd, te veel verdriet en leed te verduren gehad, ik wil dat jij eerst een poos onbezorgd van het leven geniet. Ik verwijt Johan niets, maar het is wel zo dat hij jou je jeugd heeft ontnomen. Bij hem kon jij niet zorgeloos, ongeremd jong zijn; ik beschouw het als mijn plicht om jou alsnog je jeugd terug te geven.' Dat was Corné ten voeten uit, hij deed er echt alles aan om het haar naar de zin te maken.

Ze hadden anders best wel een druk leventje, mijmerde Maudy ongestoord. Corné stond overdag in de winkel, waar hij Belgische

bonbons verkocht, hij verzorgde de inkoop en deed de boekhouding. Ondertussen was zij moeder en huisvrouw, en dat beviel haar uitstekend.

Als de kinderen 's avonds in bed lagen, trokken Corné en zij dikwijls de buitendeur achter zich dicht en lieten met een gerust hart de kinderen aan Jennifer over. Vooral in de winterdag hadden ze een druk uitgaansleven; ze gingen vaak naar de schouwburg, ze hielden allebei van opera en operette. Een goede toneeluitvoering misten ze ook niet graag en bovendien hadden ze zich aangesloten bij een bridgeclub en waren ze lid van een kegelvereniging. Al met al hadden ze Jennifer vaak nodig en het meisje kwam gelukkig graag oppassen. Gaandeweg was ze een beetje tot de familie gaan behoren, want als ze een avond moest oppassen, bleef ze bij hen overnachten.

En nu mocht ze voortaan mee naar Ameland, naar hun huisje in de duinen! Ze was benieuwd hoe Jennifer hierop zou reageren en of ze van haar moeder met hen mee mocht. Daar moesten ze natuurlijk rekening mee houden, misschien was het wenselijk om het persoonlijk aan Heleen van Brakel te gaan vragen. Jennifer hoefde het niet voor niets te doen, ze verdiende er bij hen een leuk zakcentje bij, hopelijk zou dat de doorslag geven.

Heleen had het niet al te breed, haar man Robbert was postbode geweest; hij was nog geen veertig toen hij overleed en daar was zijn pensioen nu vanzelfsprekend naar. Ja, ik zal contact opnemen met de moeder van Jennifer, nam Maudy zich voor. Tot nu toe kenden ze de vrouw alleen uit hetgeen Jennifer over haar vertelde. En dat was de laatste tijd geen lof- maar eerder een klaagzang.

Meisjes van vijftien konden dwarsliggettjes zijn, maar zij vond dat Jennifers moeder zich toch wel erg snel aan een andere man had gebonden. Als het waar was wat Jennifer zei, dat de nieuwe vriend van haar moeder, Aart Sierhuis, een dominante man was die in huize Van Brakel de baas wilde spelen, kon het ene het andere haast niet uitsluiten. Ze zou binnenkort eens contact zoeken, beloofde Maudy zichzelf, en vervolgens bedacht ze dat ze haar zus Anne en zwager Maurits straks zou bellen.

Anne en Maurits zouden niet weten wat ze hoorden als zij vertelde over haar moederdagcadeautje! Een schattig huisje in de duinen van Ameland, het was ook warempel niet niks! Corné verwende haar echt schandalig, ze mocht wel oppassen dat ze daar geen misbruik van maakte. Nee hoor, dat zou niet gebeuren. Dat kón niet eens, want aan een man als Corné, die haar verzekerde van altijddurend geluk, wilde zij ook slechts heel veel onbaatzuchtige liefde geven.

Op dat moment ging de slaapkamerdeur open en stonden haar dierbaren in de opening. De kinderen waren schoongewassen en piekfijn aangekleed, Corné lachte breed: 'Zou je niet eens opstaan, luiwammes! De koffie is klaar, de kinderen kunnen bijna niet van de gebakjes afblijven, die spiegelen in hun ogen.'

Maudy speelde de nederige onschuld: 'Mag ik me alsjeblijft ook eerst douchen en mooi aankleden, anders val ik hopeloos bij jullie uit de toon.'

Corné overlegde quasi-ernstig met de kinderen, en het was Rico die zei: 'Vlug doen, niet zeulen!'

Kort hierna zaten ze gezellig samen in de huiskamer. Na het tweede kopje koffie – de kinderen kregen chocolademelk – besloot Maudy haar zus Anne te bellen.

Zij nam zelf op en nadat Maudy ratelend het grote nieuws had overgebracht, besloot ze belovend: 'Het is echt een onvoorstelbaar lief huisje. Als wij er niet zijn, mogen jullie er gerust gebruik van maken! Dat zei Corné, aardig, hè, Anne?'

Deze lachte geamuseerd: ze was echter de ernst zelve toen ze zei: 'Je hebt het uiteindelijk bijzonder goed getroffen, lief zusje van me, en daar zijn Maurits en ik nog alle dagen dankbaar voor. Geef die geweldenaar van je maar een dikke klapzoen van mij en zeg tegen hem dat ik van hem hou omdat hij jou zo gelukkig maakt.'

'Kom vanmiddag anders even langs,' zei Maudy, 'dan kunnen jullie de foto van het huisje bewonderen en kun je tegelijk zelf tegen Corné zeggen hoe je over hem denkt. Doe je het, Anne?'

'Ja, dat is goed. Ik geloof overigens dat ik je kinderen liever bewonder dan een huisje in de duinen. Flauw misschien, maar ik mis ze, 'k

heb ze al een aantal dagen niet gezien. Maurits zit me nu vierkant uit te lachen, maar dat kan me niks schelen. Tot vanmiddag. Dag, lieverd, kusje!’

Nadat Anne de verbinding had verbroken, zei Maurits ietwat bestraffend: ‘Ik zat je niet út, maar vertederd tóe te lachen! Jij kunt nog geen week zonder de kinderen van je zusje en dat vind ik schattig aan je. Floortje en Rico noemen jou niet zonder reden ‘omni-Anne’, ze zijn dol op je en zien jou als hun oma.’

‘Ze noemen jou opa en ook dat heeft een reden,’ gaf Anne terug. Haar stem werd zacht toen ze eraan toevoegde: ‘Ik ben zo dankbaar en blij, Maurits, dat mijn kleine zusje zo ontzettend gelukkig met Corné is geworden. Maudy pocht altijd over hem, maar hij is in alle opzichten gewoon een goed mens.’

Maurits Heidema knikte en zei bedachtzaam: ‘Hij is zestien jaar ouder dan Maudy, en die jaren van wijsheid, zo noem ik het, heeft Maudy nu net nodig, die komen haar ten goede. Corné Coelemans zal nog geen vlieg kwaad doen en dat kun je niet van iedereen zeggen!’

En zo werd Corné niet alleen door Maudy, maar ook door Anne en Maurits geprezen en op een voetstuk geplaatst. Voor de mensen die zo vast in hem geloofden, was het te hopen dat hij er niet af zou tuimelen...

HOOFDSTUK 2

Ik ben benieuwd wat mevrouw Coelemans aan mij komt vragen, dacht Heleen van Brakel.

Gisteravond, op moederdag, had ze gebeld en gevraagd of ze eens langs mocht komen om kennis te maken en had ze gezegd dat ze haar – Heleen – bovendien iets moest vragen. Ze vond het wel een prettig idee om de vrouw te leren kennen bij wie Jennifer regelmatig moest oppassen.

Ze had de keus voor een afspraak aan mevrouw Coelemans overgelaten en deze had daarop gezegd: ‘Als het u schikt, zou ik graag morgenmiddag bij u komen. Op maandag is de winkel namelijk gesloten en dan kan mijn man zolang op de kinderen letten.’ Ze had beloofd dat ze er tegen twee uur zou zijn en dat betekende dat ze nu elk moment kon arriveren.

Heleen was ook benieuwd hoe ze eruitzag en of ze aardig was. Van Jennifer werd ze niet wijzer, die was tegenwoordig zo gesloten als een pot. Ze had een keer verteld dat meneer Coelemans tweeënveertig jaar was en dat ze hem bijzonder graag mocht. Op haar vraag hoe oud zijn vrouw was, had Jennifer onwillig geschokschouderd en stuurs gezegd: ‘Weet ik veel, ook zoiets.’

Nou ja, ze zou het zo dadelijk zien en horen, ze had de thee klaar en het huis was keurig aan kant. Daar was niks op aan te merken. Dat de harmonie ver te zoeken was in haar proper huisje, was aan de bui-

tenkant niet te zien...

Heleen schrok op uit haar gemijmer toen ze een auto hoorde voor haar deur. Ze stond op, en nog voordat Maudy aan kon bellen, zwaaide de voordeur gastvrij voor haar open. Heleen stak haar hand uit: 'Ik ben Heleen van Brakel, ik neem aan dat u mevrouw Coelemans bent?'

Maudy drukte de haar toegestoken hand en lachte: 'Zo heet ik officieel, maar ik zou het prettig vinden als u me Maudy noemde.'

'Nou, graag! Maar dan ben ik voor jou Heleen. Kom binnen, de thee staat te wachten.' Ze ging Maudy voor naar de huiskamer, waar ze op een gemakkelijke stoel wees. 'Neem plaats, zal ik meteen thee schenken?' Ze wachtte Maudy's antwoord niet af, en terwijl ze de theekopjes vulde, zei ze: 'Eerlijk gezegd had ik me jou heel anders voorgesteld.'

Maudy lachte. 'Sorry, dat ik je tegenval.'

'Nee, nee, zo bedoel ik het niet,' haastte Heleen zich te zeggen, 'Jennifer gaf me de indruk dat jij een veertiger was, maar volgens mij ben je nog maar net dertig.'

Maudy lachte opnieuw, nu geamuseerd. 'Ik zie er blijkbaar ouwelijk uit, want iedereen schat me ouder dan mijn zesentwintig jaar, maar daar ben ik best wel blij mee. Mijn man is zestien jaar ouder dan ik; een buitenstaander ziet het nauwelijks. Jennifer lijkt overigens sprekend op jou!'

Heleen glimlachte. 'Ja, Jennifer en haar zusje Anouk lijken inderdaad op mij. Dat is best wel opmerkelijk, vind ik, want mijn man Robbert had donker haar, desondanks zijn de beide meisjes even blond als ik. In de meeste gevallen heeft donker de overhand bij nakomelingen, maar dat ging bij ons dus niet op.'

Maudy knikte, ze vond dat ze niet aan de naam Robbert voorbij kon gaan en zei: 'Jennifer heeft verteld dat haar vader is overleden. Dat spijt me voor haar en voor jou. Ik weet uit ervaring wat het is om alleen te staan met de zorg voor twee kinderen.'

Heleen keek haar verbaasd aan. 'Ik geloof dat ik je niet begrijp, jij hebt immers een man?'

Maudy vertelde dat Johan, haar eerste man, overleden was en dat zij met Corné was hertrouwd. ‘Toen Corné en ik elkaar leerden kennen, kwamen we er pas achter dat hij een volle broer van Johan was. Dat verhaal is te lang om het nu te vertellen.’

‘O, maar ik ben niet nieuwsgierig aangelegd, hoor!’ zei Heleen. ‘Volgens mij was het dan wel heel toevallig dát jullie elkaar ontmoeten.’

Maudy wilde niet belerend doen, toch kon ze niet nalaten op te merken: ‘Wat voor ons mensen toeval lijkt, heeft bij God een bedoeling.’

Heleen was niet gewend om zich in God of Zijn geboden te verdiepen, ze knikte: ‘Ja, ja...’ en stond haastig op. Ze liep naar een kast waar ze een foto uit haalde die ze Maudy overhandigde. ‘Kijk, dit was mijn man, Robbert.’

Maudy bekeek de foto en verrast zei ze: ‘Hij lijkt een beetje op Corné! Niet sprekend, maar qua uitstraling, en van postuur. Mijn man kan net zo vriendelijk, zo trouwhartig kijken.’

Heleen nam de foto van Maudy over en terwijl ze hem weer wegborg, zei ze: ‘Robbert was een goede man, ik heb dierbare herinneringen aan hem. Hij was dol op Jennifer, maar hij verdeelde zijn vaderlijke eerlijk tussen zijn oudste en Anouk, die twee jaar jonger is dan Jennifer. Tja, en dan is hij er opeens niet meer, maar ik moet toch verder...’ Met die verzuchting ging Heleen weer zitten en er viel een stilte waarin de beide vrouwen elkaar aftastten.

Heleen vond Maudy niet alleen nog verbijsterend jong, maar vooral knap. Ze was klein van stuk en had een figuurtje waar zij – Heleen – jaloers op zou kunnen zijn. Haar blonde haar was springerig, ze had een volle, rode mond, en opvallende lichtgrijze ogen die door donkere wimpers werden omrand. Hoe had Jennifer nou kunnen doen voorkomen dat Maudy ongeveer even oud was als haar man!

Daar kreeg Heleen geen antwoord op en Maudy observeerde op haar beurt haar gastvrouw heimelijk. Heleen en Jennifer leken erg veel op elkaar, vond ze. Jennifer was nu al wat stevig gebouwd, Heleen was echt volslank. Ze hadden hetzelfde blonde haar en ook de

ronde, blauwe ogen had Jennifer van haar moeder. Ze schatte Heleen achter in de dertig. Later in het gesprek zou ze vernemen dat Heleen achtendertig jaar was.

Wat moest ze nu zeggen om de stilte te verbreken, vroeg Maudy zich af en ze verschoof wat ongemakkelijk in haar stoel. Ze kuchte en probeerde een gesprek op gang te brengen. ‘We weten van Jennifer dat zij haar vader nog erg mist. We hebben begrepen dat hij door een hartstilstand is overleden?’

Heleen knikte bevestigend. ‘Robbert was postbode, en op die fatale dag ging hij gezond en monter als altijd van huis. Het gebeurde op zijn werk. Vlak voordat hij de postkamer wilde verlaten om de post in zijn wijk te gaan bezorgen, zakte hij in elkaar en was dood... Dat is toch niet te begrijpen? Wat stelt je leven eigenlijk voor, als je er van het ene op het andere moment zomaar niet meer kunt zijn? Door een dergelijke, ingrijpende gebeurtenis word je wel even met je neus op de feiten gedrukt, hoor! Je leven hangt voortdurend aan een zijden draadje en daarom moet je er wat van maken zolang het nog kan. Je hebt maar één leven, een herkansing bestaat niet.’

‘Dat is waar,’ vond Maudy. Ze hoopte niet nieuwsgierig over te komen met haar vraag: ‘We hoorden van Jennifer dat je een andere man hebt leren kennen?’

Heleen knikte. ‘Hij heet Aart Sierhuis en is zeven jaar ouder dan ik. Maar in de liefde telt het verschil in leeftijd niet, dat zul jij kunnen beamen. Ik heb een foto van hem die hij speciaal voor mij heeft laten maken. Zal ik die even laten zien?’ Ze wachtte Maudy’s antwoord niet af, maar pakte haar tas die naast haar stoel stond en haalde de bewuste foto eruit.

Voor de tweede keer in korte tijd keek Maudy naar de afbeelding van een man die haar vreemd was. In tegenstelling tot de vorige vond ze dat deze man een strenge uitstraling had, maar dat verzweeg ze voor Heleen. ‘Hij is beslist geen lelijke man, het snorretje op zijn bovenlip past bij hem. Volgens mij is hij een beetje ijdel, want zijn haar zit perfect, ieder haartje ligt zorgvuldig op zijn plaats.’

Heleen glimlachte. ‘Aart ziet er graag verzorgd uit, hij is zeer

gesteld op orde en netheid. Hij heeft me verteld dat hij vroeger een dikke bos, haast pikzwart haar had, net zo donker als zijn ogen. Hij was nog geen veertig toen hij al kaal werd, en daar had hij het bijzonder moeilijk mee. Sindsdien draagt hij een toupet, waar hij heel zuinig op is en veel tijd aan besteedt. Het is een vreselijk duur geval, maar je ziet dan ook nauwelijks dat het zijn eigen haar niet is.

‘Jennifer en Anouk weten vanzelfsprekend dat Aart een toupet draagt en in het begin werkte dat erg op hun lachspieren. Maar ja, meisjes van hun leeftijd schieten om niks in de lach. Ze vinden alles wat van het gewone afwijkt, stom. Ze zijn nu aan de toupet gewend, maar aan de drager ervan niet...’ Heleen zweeg.

Maudy probeerde het gesprek weer op gang te brengen. ‘Tussen Aart en je dochters botert het niet al te best, hè?’

‘Nee, jammer genoeg niet. Ze zijn het niet eens met mijn keuze en kunnen niet aanvaarden dat een ander de plaats van hun vader inneemt. Aart is streng tegenover de meisjes zelfs wat dominant, maar ik hou van hem en daar is voor mij alles mee gezegd en afgedaan.’

Maudy knikte werktuiglijk en informeerde: ‘Hoe heb je hem eigenlijk leren kennen?’

Heleen stopte de foto van Aart weer in haar tas en vertelde: ‘Op die fatale dag, toen Robbert in de postkamer een hartstilstand kreeg, was Aart als eerste bij hem. Aart zit bij de P.T.T. op kantoor, en hij bekommerde zich over Robbert. Hij zorgde ervoor dat er een arts werd gewaarschuwd en al dat soort dingen meer. Hij was het ook die mij het vreselijke bericht kwam brengen.

Later, na de begrafenis, belde Aart me regelmatig op om te horen hoe het met mij ging. Dat deed mij goed, want in die tijd liepen de meeste mensen mijn deur en mijn zorgen voorbij. Zo gaat dat meestal, ieder heeft zijn eigen leven, het verdriet van een ander past daar niet in. Daar heb ik alle begrip voor, maar dat Aart zich zo heel anders opstelde, was voor mij een troost. Nou ja, en zo kwam van het een het ander.

Ik heb hem eens bij me op de koffie gevraagd; hij nam mij mee uit

eten, liet af en toe een bloemetje bezorgen en zo groeiden we naar elkaar toe. In het begin vergeleek ik hem continu met Robbert, maar dat heb ik afgeleerd. Geen mens is gelijk aan een ander, en toen ik Aart accepteerde met zijn deugden en tekortkomingen, kon ik van hem houden. Hoewel het nog maar kortgeleden is dat Robbert me ontviel, is Aart niet meer uit mijn leven weg te denken. Ik zou hem voor geen prijs meer willen missen. Hoe een ander over mij denkt of praat, kan me niets schelen.'

Heleen stond op en schonk de kopjes nog eens vol. Maudy vroeg: 'Is Aart Sierhuis weduwnaar, of misschien gescheiden?'

Heleen schudde haar hoofd en toen ze weer zat, gaf ze tekst en uitleg. 'Aart is nooit getrouwd geweest; tot hij mij leerde kennen, was hij wat je noemt een verstokte vrijgezel. Hij is dus ook geen kinderen gewend en waarschijnlijk komt het daardoor dat hij zich tegenover de meisjes soms wat al te streng opstelt.'

Ze schudde bijna vertwijfeld haar hoofd toen ze vervolgde: 'Hij is ook zo allerverschrikkelijkst netjes, een echte Pietje Precies. Hij inspecteert bijvoorbeeld regelmatig de slaapkamers van Jennifer en Anouk, altijd onverwacht en op verschillende tijdstippen. Ze maken er soms een bende van, dat moet ik toegeven, maar ach, daar til ik niet zo zwaar aan. Robbert en ik vonden dat het hun domein was, en zolang ze er geen varkensstal van maakten, lieten wij hen begaan.'

Aart is echter heel anders. Hij eist dat hun kasten er vanbinnen keurig uitzien, er mag geen kledingstuk scheef of verkeerd liggen. En in de kamers mag niks rondslingeren, want dan trekt hij ongezoeten van leer en is het huis te klein. Ach, jij kent dat vast wel: een woedende man, huilende meiden en daar sta je dan tussenin met je goeie gedrag.'

Maudy dacht: die toestanden zijn mij gelukkig vreemd, maar onder de indruk opperde ze: 'Misschien zou het voor Jennifer en Anouk wenselijk zijn als Aart zich een beetje diplomatieker opstelde. Ik bedoel eigenlijk dat hij de vaderrol niet pats-boem over kan nemen. Volgens mij moet zoiets langzaam groeien en zijn tact en geduld een eerste vereiste.'

‘Ja, vertel mij wat,’ verzuchtte Heleen, ‘maar Aart is zoals hij is en op zijn leeftijd kun je iemand niet meer veranderen. Maar leuk hebben we het niet altijd, dat durf ik wel te bekennen.

Vorige week was het hier in huis zowat oorlog, en dat om een kleinigheid. Ik had namelijk de foto van Robbert weggeborgen, omdat Aart zich er nogal aan stoorde. Tja, en ik wil met hem verder, dus zal ik het hem in de eerste plaats naar de zin moeten maken.

Toen de meisjes thuiskwamen, misten ze ogenblikkelijk de foto van hun vader die tot dan toe op de televisie had gestaan. Naar mijn uitleg wilden ze niet luisteren, ze scholden en tierden op Aart, en later verdwenen ze allebei in tranen naar hun kamers. Dat doet mij dan wel heel zeer, maar ik sta er machteloos tegenover. Heeft Jennifer haar nood bij jullie nooit geklaagd?’

Heleen sloeg haar ogen vragend naar Maudy op en deze zei naar waarheid: ‘Ze heeft wel te kennen gegeven dat ze niet met Aart overweg kan, maar ze treedt niet in details.’

‘O, dat valt me dan niet van haar tegen. Ik dacht dat ze bij jullie haar hart wel uit zou storten en dat ze mij zwart zou afschilderen. Dat zou me niet eens verbazen, want ik weet zelf wel dat ik mijn dochters bij tijd en wijle laat vallen, omdat ik er niet meer voor de volle honderd procent voor hen kan zijn. Aart gaat bij mij vóór alles, hij vraagt heel veel aandacht en energie en die geef ik hem graag. Maar dat wil niet zeggen dat ik niet meer om mijn kinderen geef.

Ik heb vaak met hen te doen, vooral met Jennifer, zij heeft het erg moeilijk. Vroeger, toen Robbert er nog was, mocht ze een enkele keer van ons naar de disco; ze moest dan stipt om twaalf uur thuis zijn en daar hield ze zich keurig aan. Als Aart het woord disco echter hoort, spuugt hij gelijk vuur. Ik vind het een onschuldig vermaak en bovendien kan ik Jennifer vertrouwen. Aart noemt de disco echter een oord vol duister gevaar. Hij is ervan overtuigd dat iedereen er aan drugs verslaafd is en dat er alleen maar trammelant van komt.

Jennifer mag op zaterdagavond de deur niet meer uit, maar haar vriendinnen gaan wel, die blijven om haar niet thuis. Al met al staat mijn oudste momenteel wat alleen, ze verliest haar vroegere vrien-

dinnen, het enige uitje dat ze nog heeft, is bij jullie oppassen.’

Heleen boog ietwat beschaamd haar hoofd.

Maudy zei beteuterd: ‘Tjonge, wat hoor ik hiervan op. Gaat het niet wat erg ver, Heleen? En hoe reageert Anouk erop, jij had het bijna uitsluitend over Jennifer?’

‘Anouk is een heel ander meisje dan haar zusje. Jennifer gaat voortdurend dwars tegen Aart in, Anouk doet alsof hij lucht is en onderwijl gaat zij haar eigen gang. Zodoende heeft ze het er minder moeilijk mee, en bovendien wordt zij opgevangen door de ouders van Robbert. Die wonen aan de andere kant van de stad, en Anouk logeert bijna elk weekeinde bij haar opa en oma. Zij zijn de jongsten niet meer, twee meiden tegelijk wordt hun te veel en bovendien is Anouk hun lievelingetje. Nou ja, en dat voelt Jennifer weer haarscherp aan, met het gevolg dat ze zich niet opdringt, maar terugtrekt.

Het zijn toestanden van niks. Sinds Aart bij ons over de vloer komt, is de rust en vrede vaak ver te zoeken. We hebben nu trouwplannen, Aart wil daar geen gras over laten groeien, maar ik durf het grote nieuws niet aan de meisjes te vertellen. Het zou voor mij een feestelijke dag moeten worden, maar ik zie er nu al als een berg tegen op...’

Maudy had stil geluisterd, haar verbazing was omgeslagen in verontwaardiging. Maar omdat ze vond dat ze zich er niet mee mocht bemoeien, merkte ze voorzichtig op: ‘Misschien zou jij nóg eens moeten kiezen, en dan voor het welzijn van je dochters.’

Heleen knikte, haar ogen waren vochtig toen ze antwoordde: ‘Ik weet precies wat je bedoelt, Maudy. Maar ik peins er niet over om Aart de deur te wijzen. Het duurt geen jaren meer voordat Jennifer en Anouk op eigen benen staan. Dan gaan zij weg, om naar eigen inzicht hun leven te leiden.

Daar heb ik het niet moeilijk mee, het is de normale gang van zaken. Maar het een sluit het ander niet uit; als ik Aart nu loslaat ter wille van mijn kinderen, zal ik uiteindelijk alleen komen te staan. Nou, en daar heb ik geen zin in, ik wens geen verbitterde oude vrouw te worden omdat ik voor mijn kinderen koos, terwijl zij hun gang gaan, zonder rekening te houden met mij.

We moeten hoe dan ook door deze moeilijke jaren heen. Aart kan haast niet wachten tot de meiden volwassen zijn en het huis verlaten. En eerlijk gezegd deel ik dat verlangen soms een beetje met hem.'

Maudy haalde haar schouders op en met een zucht zei ze: 'Ik hoor het: jij hebt duidelijk gekozen voor je nieuwe liefde. Ik kan je alleen maar heel veel sterkte en geluk voor de toekomst wensen. Ik moet er maar weer eens vandoor,' besloot ze met een blik op haar horloge.

Voordat ze op kon staan, hielp Heleen haar iets herinneren. 'Ik meende dat jij mij iets moest vragen?'

'Ach ja, dat is waar ook!' Maudy lachte. 'Hoe kon ik dat nou bijna vergeten!'

Ze vertelde Heleen van het vakantiehuisje op Ameland, haar moederdagcadeautje. 'Het schijnt vanbinnen en vanbuiten puntgaaf te zijn, we hebben de stoffering alsmede de gehele inrichting overgenomen, en volgens de makelaar ziet ook dat er allemaal keurig onderhouden uit.

Het aanstaande weekeinde gaan we er voor het eerst naartoe, dan gaan we het huisje een grondige schoonmaakbeurt geven en kijken we wat er eventueel vernieuwd moet worden. Vervolgens zijn we van plan om er elk weekeinde naartoe te gaan, we kunnen dan zaterdags na winkelsluiting vertrekken en in de loop van maandag terugkomen. We hebben er heel veel zin in, maar we zouden het op prijs stellen als Jennifer met ons meeging. Dat is mijn vraag aan jou: of ze met ons meemag?'

Mens, dit is gewoon een uitkomst, schoot het door Heleen heen, het betekent immers dat Aart en ik tenminste in de weekeinden alleen zullen zijn en hij wil niets liever. Tegen Maudy zei ze: 'Daar kan ik moeilijk bezwaar tegen inbrengen! Ik gun Jennifer een pleziertje, ze heeft het hard nodig om er eens helemaal uit te zijn.'

Maudy kon niet nalaten op te merken: 'Het zal niet alleen vakantie voor Jennifer zijn, het is de bedoeling dat ze ook op Ameland een beetje als oppas fungeert. Ze hoeft het vanzelfsprekend niet voor niets te doen, we betalen haar net als altijd per uur.'

Heleen knikte begrijpend en zei zacht: 'Dat komt mij goed van pas.'

Ik heb het financieel niet zo breed en ik wil niet op Aarts zak teren. Niet voordat we getrouwd zijn tenminste, daarna wordt het voor mij wat ruimer. Maar ook dan zal Jennifer kostgeld moeten blijven betalen, daar staat Aart op en ik kan er niets tegen inbrengen. Anouk gaat trouw naar school. Ze zit op de havo en doet het aardig. Maar zo'n schoolgaand meisje dat nog niets verdient, is best wel een duur kostgangstertje, daar wijst Aart me ook steeds op. Ach ja, en geef hem eens ongelijk?'

Nee, mens, dacht Maudy even oneerbiedig als verongelijkt, jij moet die man niet overal gelijk in geven, straks walst hij helemaal over je heen. Ze kon Heleen echt niet volgen. Was die vrouw dan zo bang om later alleen en eenzaam te zijn, dat ze daar nu alvast het welzijn van haar dochters aan opofferde? Zij vond dat onbegrijpelijk; als Corné zo'n bazige man was, wist zij niet wat ze deed, maar ze wist al wel heel zeker dat ze zichzelf niet zou laten ondersneeuwen en dat ze voor haar kinderen zou vechten. Maar ja, zij had gemakkelijk praten, ze had het met Corné bijzonder goed getroffen.

Maudy stond op. 'Bedankt voor de thee, maar vooral voor je toezegging dat Jennifer met ons meemag. Vertel je het aan haar als ze vanavond thuiskomt? En mocht ze nog vragen hebben of zo, dan kan ze gerust even bij ons aanwippen, hoor.'

'Ik zal de boodschap overbrengen,' beloofde Heleen. Ze kleurde een beetje toen ze eraan toevoegde: 'Nu ik je heb mogen leren kennen, begrijp ik waarom Jennifer zo graag bij jullie is. Je bent echt heel aardig, Maudy. Ik vond het bijzonder prettig dat je bij me was, 'k hoop echter wel dat ik niet te veel geklaagd heb?'

'Je moest je hart even luchten,' vond Maudy, 'en dat heeft elk mens op zijn tijd nodig.' Ze aarzelde even, voordat ze Heleen een advies gaf. 'Graaf eens zorgvuldig in dat volle hart van je en probeer erachter te komen wat voor jou werkelijk het belangrijkste is: een veeleisende man, of de twee kinderen die Robbert je naliet.'

'Je bedoelt het goed, maar nogmaals, Maudy: ik laat Aart niet meer los. Ik wil samen met hem oud worden en daar moet ik nu een veer voor laten. Dat heb ik ervoor over en als Jennifer en Anouk dat niet

begrijpen, is dat jammer. Voor hen.'

Maudy gaf het op en nam nu daadwerkelijk afscheid; daarna repte Heleen zich naar de keuken om met de voorbereidingen voor de avondmaaltijd te beginnen. Gejaagd bedacht ze dat ze echt op moest schieten, want Aart ergerde zich als het eten bij zijn thuiskomst niet op tafel stond.

Terwijl ze druk doende was, dacht ze terug aan wat Maudy had gezegd. Het was overduidelijk naar voren gekomen dat deze het niet met haar eens was. Maar Maudy Coelemans kon gemakkelijk commentaar leveren, vond ze, haar man accepteerde de kinderen uit een eerder huwelijk, maar zo was Aart nu eenmaal niet. Ze zou hem straks maar niet alles vertellen wat Maudy had gezegd, want dan kwam er naar alle waarschijnlijkheid een zedenpreek, waar zij geen zin in had omdat haar hoofd er niet naar stond.

Aart was zonder meer een wat moeilijke man met een ingewikkelde 'gebruiksaanwijzing', maar daarnaast had hij haar veel te bieden. In de eerste plaats zijn liefde: jegens haar was die oprecht. Als ze getrouwd waren, had zij bovendien financieel veel meer armslag. Daar hoefde ze niet aan voorbij te gaan, vond ze zelf, want het was allesbehalve leuk om telkens de eindjes aan elkaar te moeten knopen.

Hoewel ze het jammer had gevonden dat Jennifer niet meer naar school wilde, had zij er niet moeilijk over gedaan. Ze had de stem van haar geweten gesust door realistisch te bedenken dat zij het kostgeld van Jennifer gewoon hard nodig had. Aangezien Jennifer nog leerplichtig was, moest ze twee dagen per week naar de streekschool, waar ze een vakgerichte opleiding kreeg. Hierdoor zou ze later een leidinggevende baan in het warenhuis kunnen krijgen.

Zover was het echter nog niet, want Jennifer spijbelde meer dan dat ze de streekschool bezocht. Zij stond daar machteloos tegenover, vond ze, en het interesseerde de school ook bar weinig of Jennifer wel of niet verscheen, want er was nauwelijks controle.

Dat ze altijd kopzorg over dat stomme geld had, vond ze bar vervelend; toen Robbert nog leefde, had ze ook al op de kleintjes moeten letten. Aart verdiende veel meer dan Robbert ooit had gedaan en

daarnaast bezat hij een behoorlijk spaarcentje. Als vrijgezel had hij altijd oppassend en zeer zuinig geleefd, dan groeide er vanzelf een kapitaaltje, had Aart lachend gezegd toen hij haar zijn banksaldo had laten zien. Zij had ervan opgekeken, maar niets laten merken. Ze trouwde hem ook heus niet om zijn geld, hoewel dat natuurlijk mooi meegenomen was.

Al mijmerend vloog de tijd. Heleen had de tafel gedekt, het eten was klaar, ze hoefde het alleen nog in de dekschalen te doen, toen Aart thuiskwam. Hij sloeg zijn armen om haar heen, kuste haar en vroeg hoopvol: ‘Het is zo stil in huis, zijn we alleen?’

Heleen vertelde dat Anouk op haar kamer huiswerk zat te maken en dat Jennifer elk moment thuis kon komen. ‘Zullen we even op haar wachten, dat is voor haar wel zo gezellig.’

Aart schokschouderde. ‘Ik weet dat ik op de derde plaats kom, dus vooruit dan maar weer.’ Hij liep naar de tafel en verschikte de borden die, volgens Heleen, toch precies op de juiste plaats stonden.

Heleen schrok toen ze zag dat het bestek van Anouk verkeerd om lag; ze kreeg geen gelegenheid het euvel te verhelpen, want Aart had het ook al ontdekt en zei vermanend: ‘Het mes hoort rechts, de vork altijd links, Heleen! Ik wil me er niet mee bemoeien, maar het staat erg slordig als de tafel niet perfect gedekt is.’

‘Sorry, maar vanwege het bezoek dat eventjes te lang bleef, had ik nogal haast.’ Daarna vertelde ze hem over Maudy Coelemans, ze besloot het relaas met: ‘Ik vind het zo fijn dat Jennifer nu ook eens een verzetje heeft. Dat komt haar echt toe.’

‘Dat mag waar zijn, maar ik zou het prettiger vinden als je dergelijke besluiten niet alleen nam. Het is toch geen moeite om van tevoren met mij te overleggen?’

‘Had jij het dan niet goedgekeurd...?’ Heleen zocht vragend zijn gezicht af.

Aart zei: ‘Ja, natuurlijk wel, ik ben veel te blij dat we voortaan in elk geval de weekeinden samen zullen zijn. Het gaat mij om het principe, begrijp je dat niet?’

‘Jawel, voortaan zal ik eerst aan jou denken.’ Ze had het wat kattig

gezegd en dat ontging Aart niet.

Hij kwam naar haar toe, hief met een vinger haar gezicht naar hem op en zei bestraffend: 'Jij kunt boos worden om niks en dat is voor mij niet leuk, Heleen! Wij moeten alles samen doen en daar hoort vooral de opvoeding van de meisjes bij. Uit jouw verhalen over Robbert heb ik begrepen dat hij een gevoelsmens was, maar daar bereik je in het leven niets mee. Ik laat altijd mijn verstand voorop gaan en daarmee kom je tot uitstekende resultaten!

Wat jouw dochters betreft kun jij maar het beste op mijn oordeel afgaan, dan komt het best goed!' Hij lachte breed en gaf haar een speels zontje, dat Heleen met gemengde gevoelens in ontvangst nam. Ze dacht eraan wat Maudy haar had geadviseerd, maar in plaats van in haar hart te graven, slaakte ze een berustende zucht.

Kort hierna kwam Jennifer van haar werk thuis en schoven ze aan tafel. Aart sneed en verdeelde het vlees, en onderwijl vertelde Heleen haar oudste uitvoerig over het bezoek van Maudy. 'Zo vaak de familie Coelemans naar hun vakantiehuisje gaat, mag jij mee! Vind je dat nou niet geweldig aardig van die mensen? Ik ben er voor jou ontzettend blij om!'

Het deed Heleen goed dat ze Jennifer blij kon maken, en ze schrok niet zuinig toen ze haar hoorde zeggen: 'Je moet je niet zo aanstellen, mam. Je doet alsof je blij bent voor mij, maar in werkelijkheid verheug jij je alleen maar op de weekeinden die je, zonder Anouk en mij, met 'hem' kunt doorbrengen.'

Voordat Heleen er iets tegen in kon brengen, brieste Aart: 'Hoe durf je zo'n grote mond tegen je moeder op te zetten en wat bezielt je om mij steeds 'hem' te noemen! Ik ben voor jou oom Aart, of vader, is dat begrepen, Jennifer!'

Vanonder haar lange, dikke wimpers wierp ze hem een koele blik toe, die bij haar stem paste. 'Het is heel merkwaardig, maar als hij praat, word ik meteen stokdoof En dat komt omdat ik weiger te luisteren naar wartaal.'

Anouk hield van schrik haar adem in; ze begreep niet waar Jennifer het lef vandaan haalde om zo openlijk dwars tegen oom Aart in te

gaan. Zij had net zo goed een hekel aan hem, maar ze durfde niets tegen hem te zeggen.

Jennifer schoot er ook geen zier mee op, want als ze een grote mond opzette, kreeg ze er van oom Aart altijd ongezoeten van langs. Dat was nu ook weer het geval, zij durfde niet in oom Aarts richting te kijken nu ze hem tegen Jennifer hoorde schreeuwen: 'Je hebt geen opvoeding genoten, maar reken erop dat ik daar alsnog alles aan zal doen! En nu naar je kamer en vlug wat, want ik kan je voor mijn ogen niet meer zien. Eruit, Jennifer!' brulde hij in machteloze woede.

Jennifer stond tergend langzaam op, en toen ze achter zijn stoel langsliep, stond ze een moment in hevige tweestrijd. Vervolgens deed ze wat ze niet kon laten: Ze strekte haar arm en greep met haar volle hand in zijn toupet. Ze gaf er een keiharde ruk aan en hoewel ze dit had willen bewerkstelligen, keek ze toch een moment verbouwereerd naar het haarstuk in haar hand. Het ding had echt losgelaten, wat voelde het smerig...!

Met een vies gezicht smeed ze de toupet naar hem toe, Aart ving hem in de lucht op. Jennifer had moeite haar tranen te onderdrukken toen ze tegen hem fluisterde: 'Nu weet ik tenminste hoe je eruitziet zonder vermomming... Je bent niks meer dan een akelige, kale man die mijn moeder van mij steelt. Nooit zal ik jou vader noemen, nooit van mijn leven...'

Over haar toeren bereikte ze de deur, ze wilde erdoor wegglijpen toen ze Heleen hoorde zeggen: 'Moet het nou zo, Jennifer? Kun jij je dan niet een klein beetje gedragen en aanpassen?'

Het meisje keerde zich om en met een betrand gezichtje keek ze Heleen aan. Deze kon het gestamel van Jennifer nauwelijks verstaan: 'Het is maar goed dat pappa niet weet waar jij mee bezig bent, mam... We hadden het altijd zo mooi samen, waarom kon dat niet voortduren? Waarom, mamma, verkwansel jij ons voor die... kwast?'

Nadat ze dat laatste scheldwoord er in tranen had uit gegooid, maakte Jennifer dat ze wegkwam. Ze verschanste zich op haar kamer en wist niet hoe lang ze, voorover op haar bed, tranen van verdriet en

onbegrip had gehuild toen de deur voorzichtig openging en ze Anouk hoorde vragen: ‘Mag ik binnenkomen, Jennifer, of heb je ook een hekel aan mij...?’

‘Nee, natuurlijk niet, kom maar.’ Jennifer kwam overeind en ging op de rand van het bed zitten. Ze keek haar zusje verdrietig aan. ‘Ben je van tafel weggelopen, of mocht je van hem naar me toe?’

Anouk ging naast haar zusje zitten, haar stem bibberde van de emoties. ‘Ze hebben niet gemerkt dat ik de kamer verliet. Ze hadden het te druk met elkaar. Oom Aart deed alle mogelijke moeite om mamma ervan te overtuigen dat jij en ik voor galg en rad opgroeien en dat wij dat aan pappa te danken hebben. Dat hij dat steeds van pappa zegt, vind ik stikgemeen. Jij dan, Jennifer?’

Deze zei in tranen: ‘Ik haat die man, Anouk... vanuit mijn tenen haat ik hem.’

Anouk probeerde te troosten. ‘Stil maar, ik heb ook een gruwelijke hekel aan hem, ik laat het alleen niet zo openlijk merken. Ik had aan tafel verschrikkelijk met je te doen, maar ik bewonderde je enorm toen je de toupet van zijn hoofd graaide!

Ondanks alles was het een heel komisch moment, ik kon amper mijn lachen onderdrukken! Jij stond daar met een vies gezicht naar het ding te staren alsof je een vogelspin in je hand had, en hij trok van vuurrood, lijkleek weg en bedekte zijn kale kop met beide handen. Hoe durfde je, Jennifer, hoe durfde je dat te doen!’

Deze schokschouderde en er lagen tranen in haar jonge stem toen ze opstandig dreigde: ‘Als ik zo gauw een schaar had kunnen bemachtigen, dan had ik die vreselijke toupet dwars doormidden geknipt. Misschien doe ik dat een volgende keer... Ik ben er echt toe in staat, Anouk, om zijn valse pruik op een vreselijke manier te kortwieken. Hij verziekt de sfeer in huis en verpest ons leven, waarom ziet mamma dat nou alsmaar niet...?’

‘Dat weet ik ook niet,’ antwoordde Anouk hulpeloos. ‘Onlangs heb ik mamma gevraagd waarom ze nou per se weer een nieuwe man wilde hebben. Ze zei toen dat ze van hem hield en dat jij en ik daar niets tegen konden doen. Konden we dat maar wel, hè, Jennifer, dan

zou ik hem heel ver weggagen. Maar hij is sterker dan wij en de baas over ons,' besloot ze gelaten.

Jennifer viel verontwaardigd uit: 'Mamma hoeft niet te denken dat ik me gewonnen geef, hoor! Hij is mijn vader niet en heeft niks over mij te zeggen.' Ze sloeg beschermend een arm om haar zusje heen en zei troostend: 'Maar jij moet je van mijn gedrag niets aantrekken. Doe jij maar zoals je het gewend bent, daar heb jij het gemakkelijker mee. Weten opa en oma eigenlijk hoe rottig het hier bij ons in huis is?'

Anouk schudde haar hoofd. 'Ik vertel hun lang niet alles. Pappa was hun zoon, opa en oma hebben nog heel veel verdriet over zijn heengaan. Daar wil ik niks aan toevoegen. Ze weten wel dat jij en ik niet met oom Aart overweg kunnen. Dat vindt oma heel erg, ze zegt steeds dat ik zo vaak mogelijk hij haar moet komen.'

'Jij bent hun oogappeltje, en dat komt omdat jij net zo bent als pappa was. Net zo lief, bedoel ik, en dat zien opa en oma en daarom houden ze veel van jou. Vraag maar of je voorgoed bij hen mag wonen, dat zou voor jou een uitkomst zijn.'

'Dat mag wel van oma, ze zegt vaak genoeg dat ze mij wel altijd bij zich zou willen hebben. Maar opa zegt dat dat niet kan, omdat mamma voor ons moet zorgen. Opa zei ook dat het veel te druk voor oma wordt als wij allebei zouden komen. Jammer, hè, Jennifer, want bij oma en opa zouden wij weer net zo gelukkig zijn als vroeger, toen pappa er nog was. Mis jij hem ook nog zo erg dat je in bed vaak om pappa moet huilen?'

Jennifer knikte heftig van ja en zei zacht en bewogen: 'Ik vind het thuis zo rottig dat ik het liefst heel ver weg zou willen vluchten.'

Anouk sloeg een paar bange ogen naar haar op. 'Je loopt toch niet van huis weg...? Zal ik tegen oma zeggen dat jij het heel erg moeilijk hebt? Dan weet zij misschien wel raad.'

Jennifer schudde haar hoofd. Ze was een vroegrijp meisje en zo praatte ze tegen haar zusje: 'Nee, dat moet je vooral niet doen. Ik ben niet jaloers op jou, ik kan het wel hebben dat opa en oma jou voortrekken. Dat komt omdat jij lief en gezeglijk bent en ik een grote kat-

tenkop. Ze kunnen mij niet aan en daarom mag ik hen niet extra belasten.'

'Ik vind jou helemaal niet kattig of zo, je durft alleen veel meer dan ik. Soms ben ik daar best wel jaloers op. Dat was ik vroeger ook wel eens, toen pappa nog bij ons was en ik heus wel merkte dat hij stapeldol op jou was. Toen was jij altijd vrolijk, pappa noemde jou altijd een kleine spring-in-'t-veld, weet je nog?'

Jennifer knikte en zei ernstig: 'Ik weet alles nog, Anouk. Ondanks het verdriet om pappa's dood hadden wij het de eerste tijd met ons drietjes een boel fijner dan nu. Toen troostte mamma ons telkens en als zij te veel verdriet had, waren wij heel erg lief voor haar. Nu doet mamma net alsof pappa niet heeft bestaan en dat vind ik stikgemeen van haar.'

Anouk zei kleintjes: 'Zo doet mamma omdat oom Aart dat van haar wil.'

Jennifer knikte. 'Dat weet ik wel, maar daarom is het dubbel stom. Weet je, Anouk,' zei ze vertrouwelijk, 'ik hoor pappa soms nog in huis lopen, dan ruik ik hem gewoon. En als het dan tot me doordringt dat het de voetstappen zijn van Sierhuis, dan... word ik heel verdrietig. Maar daar moet jij je niets van aantrekken, want eens word ik weer net zo gelukkig als toen pappa nog bij ons was. Dat voel ik, omdat ik het wil. En wat ik echt wil, dat gebeurt ook. Let maar eens op mijn woorden!'

'Dat geloof ik meteen,' zei Anouk, veel te ernstig voor haar leeftijd. Maar het kind was nog te jong om de geestelijke nood van haar zusje te kunnen aanvoelen.

Jennifer lag met zichzelf overhoop, debet aan haar gemoedstoestand was Aart Sierhuis. Hij verkondigde overtuigend dat elk mens te allen tijde het verstand voorop moest laten gaan. Hij besepte gewoon niet dat opgroeiende meisjes, vol verdriet nog om hun vader, tederheid en liefdevolle aandacht nodig hebben. Aart stond er geen moment bij stil dat je met geweld niemands hart kunt bereiken.

Iedereen die Maudy en Corné Coelemans kent, weet dat ze gelukkig getrouwd zijn. Zelf zijn ze zo gelukkig dat ze durven denken aan eeuwigdurend geluk. Ze leven voor elkaar en de kinderen, Floortje en Rico, uit Maudy's eerste huwelijk. Maar ze sluiten hun hart niet voor een ander die het moeilijk heeft.

Dat blijkt als het meisje Jennifer in hun leven komt. Maudy herkent in Jennifers nood veel van die van Johan, haar eerste man. Ze nemen het meisje op in hun gezin en omringen haar met liefde en goede zorg. Als Jennifer schokkende gebeurtenissen teweegbrengt, komt Maudy in gevecht met haar gevoel en haar verstand. Waar is nu opeens dat eeuwigdurende geluk?

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 713 2 NUR 344

9 789059 777132

www.kok.nl